

1.

ÚTJELZŐK

Szeptember 28., szombat délután

János az események kiváló ismerőjeként minden hatalmat Krisztusnak tulajdonít, és beszél az Ő fenségéről, magasztos voltáról. Hagyja, hogy a mennyei sugarak napfényként ragyogjanak a drága igazságra. Úgy mutatja be Krisztust, mint egyedüli közbenjárót Isten és az emberek között.

Krisztus testet öltésének tana titok, „mely el vala rejtve ősidők óta és nemzetségek óta”. A kegyességnek ama nagy és mélységes titka. „Az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk.” Krisztus isteni természeténél alacsonyabb rendű mennyei természetet öltött önmagára. Ennél a ténynél semmi sem képes hatékonyabban szemléltetni Isten jóindulatát, hiszen „úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta”. János nemes egyszerűséggel mutatja be ezt az igazságot, hogy mindenki megértse szavait, és világosságot nyerjen. – *The Review and Herald*, 1906. április 5.

Krisztus olyan a láthatatlan Isten számára, mint a beszéd az elme számára. Ő az Atya kinyilatkoztatása, akit Isten Igéjének nevezünk. Isten elküldte Fiát a világba, emberi testbe öltöztette, hogy az embernek is lehetősége legyen viselni a láthatatlan Isten képmását. Krisztus a szavai által tette ismertté Isten jellemét, hatalmát és fenségét, természetét és tulajdonságait.

Jézus törvényadóként gyakorolta isteni tekintélyét; parancsai és döntései az örök trón támogatását élvezték. A Fiúban az Atya dicsősége lett kinyilatkoztatva; Krisztus az Atya jellemét mutatta be. Tökéletes kapcsolatban volt Istennel, teljes mértékben beragyogta Őt az Atyát körülengő fény, ezért aki látta a Fiút, magát az Atyát látta. Hangja Isten hangja volt... Ő mondta: „én az Atyában vagyok, és az Atya én bennem van”. „Senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya; az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és akinek a Fiú akarja megjelteni.” „Aki engem látott, látta az Atyát.” (Jn 14:11; Mt 11:27; Jn 14:9) – *That I May Know Him*, 38. o.

Krisztus minden csodája az Istenségének egy-egy jele volt. Pontosan azt művelte, amit a Messiásról megjövendöltek, de a farizeusok ezeket az irgalmas cselekedeteket valóságos sértésnek tekintették. A zsidó vezetők szívtelen közönnyel nézték az emberi szenvedéseket. Sok esetben önzésük, elnyomásuk okozta a szenvedést, melyen Krisztus könnyített. Ezért csodái szemrehányásként érték őket.

Ami a zsidókat a Megváltó munkájának elvetésére készítette, az éppen isteni jellemének legfőbb bizonyítéka volt. Csodáinak az a legnagyobb jelentősége, hogy az emberiség áldására cselekedte őket.

Élete Isten jellemét nyilatkoztatta ki – ez a legfőbb bizonyítéka annak, hogy Ő Istentől jött. Isten művét végezte, Isten ígét szőlte. Az ilyen élet minden csodánál nagyobb. – *Jézus élete*, 406. o.

Szeptember 29., vasárnap

Jézus nem Jeruzsálemben, a Magas Tanács előtt kezdte szolgálatát valamilyen nagy tettel. Egy kis galileai faluban, családi összejövetel keretében mutatta meg hatalmát, hogy hozzájáruljon a menyegzői ünnepség örömeihez. Így fejezte ki rokonszenvét az ember iránt, és vágyát, hogy boldogságát szolgálja. A megkísértés pusztájában maga is ivott a keserűség poharából. Azért jött, hogy áldásával megszentelje az emberi kapcsolatokat. [...]

Jézus Mária bizalmát akarta jutalmazni, és tanítványai hitét megerősíteni első csodájával. A tanítványoknak még a hitetlenség számos nagy kísértésével kellett szembenézniük. A jövendölések félreérthetetlenül megvilágították számukra, hogy Jézus a Messiás. Azt várták, hogy a vallási vezetők még az övéknél is nagyobb bizalommal fogadják Őt. Elbeszélték az embereknek Jézus csodálatos tetteit, és küldetésébe vetett bizalmukat, de meglepte őket, és keserű csalódást váltott ki bennük a papok és rabbik Jézussal szemben tanúsított hitetlensége, mélyen gyökerező előítélete, ellenségeskedése. A Megváltó korai csodái erősítették a tanítványokat, hogy szembeszálljanak az ellenkezéssel. – *Jézus élete*, 144, 147. o.

Amikor az idő elérkezett, Krisztus csodáját elismerték. Amint a násznagy megízlelte a bort, meglepetten föltekintett. Ízletesebb volt minden bornál, amit valaha kóstolt. Erjedetlen bor volt. Így szólt a vőle-

gényhez: „Minden ember a jó bort adja fel először, és mikor megittasodtak, akkor az alábbvalót: te a jó bort ekkorra tartottad.” (Jn 2:10)

Krisztus nem közelítette meg az edényeket, és a vizet sem érintette; csak a vízre tekintett, ami azonnal tiszta, ízletes szőlőlévé változott. De milyen hatást váltott ki ez a csoda? „Hívének benne az ő tanítványai” (11. v.)... Csodája révén Krisztus kinyilvánította irgalmát és együttérző lelkületét. Megmutatta, hogy gondoskodni fog azoknak szükségleteiről, akik követik Őt, és hallgatják bölcs szavait. – *This Day with God*, 366. o.

Az Úr megígérte, hogy világosságot ad mindazoknak, akik teljes szívből keresik Őt. Ha türelemmel és imádkozással várjuk Istent, és nem saját elhamarkodott terveinket követjük, akkor majd Ő vezérli döntéseinket, és megnyitja előttünk a reménység és a munka ablakait. Nagy hadvezérünk fog vezetni minden küzdelmünkben, hogy műve előre haladhasson. Hűségeseit személyesen vezérli a veszélyes küzdelmekben, ha... végezni fogják a rájuk szabott munkát, és meghallják felhívását: „Ez az út, ezen járjatok!” „Aki engem követ, nem jár sötétségben.” Micsoda vigasz számunkra ez az ígélet! Világosságban járhatunk, ahogyan Ő a világosság... Az emberek különféle világosságokat követhetnek, de csak egy Világosság létezik, amelyet teljes biztonsággal követni lehet. Bizonyosodj meg afelől, hogy Jézust követed, bárhová megy! – *Special Testimonies to Ministers and Workers*, no. 3., 44. o.

Szeptember 30., hétfő

Kapernaumban a hírek megragadták egy zsidó nemesember figyelmét, aki tiszt volt a király szolgálatában. A fia gyógyíthatatlannak látszó betegségben szenvedett. Az orvosok lemondtak róla, de amikor az apa hallott Jézusról, elhatározta, hogy felkeresi és segítségül hívja. [...]

Kánába érve Jézust sokaság közepette találta. Elszorult szívvel igyekezett a Megváltó közelébe jutni. Hite megingott, amikor csupán egy egyszerűen öltözött, poros, az utazástól megviselt férfit pillantott meg. Kétség fogta el: vajon ez az ember megteheti, amire kérni akarja? Mégis elbeszélgetett Jézussal, elmondta, miért jött, és kérte a Megváltót, kísérje el otthonába. Jézus azonban már tudott bánatáról. Mielőtt még a tiszt elindult otthonról, Jézus már látta gyötrelmét.

Jézus azt is tudta, hogy az apa bizonyos feltételekhez kötötte a benne bízó hitét. Csak akkor fogadja el Jézust Megváltónak, ha kérését teljesíti. Mialatt a tiszt a bizonytalanság kínjai közt várakozott, Jézus így szólt: „Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.” (Jn 4:48) [...]

A Megváltó szembeállította ezt a feltételes hitet a samaritánusok nyílt hitével, akik nem kértek csodát vagy jelet. – *Jézus élete*, 196–198. o.

Ennek a nemesembernek mégis volt valamennyi hite, mert olyasvalamit kért, ami számára minden áldás közül a legértékesebb. Jézus még nagyobb ajándékot akart neki nyújtani. Nemcsak a gyermeket akarta meggyógyítani, hanem az üdvösség áldásában óhajtotta részesíteni a tisztet és házanépét. Világosságot szándékozott gyújtani Kapernaumban, amely hamarosan munkaterülete lesz. De a nemesembernek előbb fel kell ismernie szükségletét, mielőtt Krisztus kegyelmére vágyakozhatna. [...]

Mint a villámlás, úgy mutatták meg a Megváltó szavai a nemesember igazi lelkületét. A tiszt megértette, hogy önző indítékból kereste Jézust. Ingadozó hite a maga valóságában lett világossá számára. Mélyen meg rázta, hogy kételkedése a fia életébe kerülhet. Tudta, hogy Ő van jelen, aki olvas a gondolatokban, akinek minden lehetséges. Fájdalommal, könnyörögve így kiáltott: „Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.” (Jn 4:49) Hite megragadta Krisztust, mint Jákob, aki az angyallal viaskodva így kiáltott: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet.” (1Móz 32:26)

Jákobhoz hasonlóan ő is győzött. A Megváltó nem zárkózhat el a hozzá ragaszkodó lélektől, segítenie kell rajta nagy szükségében. „Menj el – mondta neki –, a te fiad él.” (Jn 4:50) A nemesember olyan békével és örömmel távozott a Megváltó jelenlétéből, amelyet azelőtt nem ismert. Nemcsak abban hitt, hogy fia meggyógyul, hanem mélységesen bízott Krisztusban, a Megmentőjében is. – *Jézus élete*, 198. o.

Október 1., kedd

A szegény, szenvedő ember teljesen tehetetlen volt; 38 év óta nem mozgatta lábait. Az Üdvözítő mégis így szól hozzá: „Kelj fel, vedd a te nyoszolyádat, és járj.” Méltán mondhatta volna a beteg: „Uram, ha akarsz, meggyógyíthatsz engem, és akkor követem szavaidat”; de mégsem mondta ezt, mert hitt Jézus szavainak, hitte, hogy egészséges lett,

és azonnal felemelkedett fekhelyéről. Felállt, akart tovamenni... és tényleg tudott is! Krisztus utasításait követte, és Isten adta az erőt. Teljesen meggyógyult.

Hasonló a mi helyzetünk is. A régi bűneinket nem tudjuk jóvátenni, és saját erőnkől nem szentelődhetünk meg. Isten azonban ígéri, hogy Krisztus által mindezt megcselekszi értünk. Mi hisszük ezt az ígéretet. Beismerjük bűneinket, és átadjuk magunkat Istennek. Akarunk neki szolgálni. Mihelyt ezt cselekedszük, Ő is azonnal teljesíti ígéretét. Ha hiszünk az ígéreteiben, hisszük, hogy bűneink megbocsáttattak és megtisztulunk, a gutaütöthöz hasonlóan mi is meggyógyulunk összes bűneinkből és betegségeinkből. Mindez megtörténik, ha hiszünk.

Ne várj addig, amíg érezni fogod, hogy meggyógyultál, hanem mondd: „Hiszem, hogy így van, nem azért, mert érzem, hanem mert Isten megígérte.” – *Jézushoz vezető út*, 50–51. o.

Krisztus megkérdezte tőle [a magatehetetlen embertől]: „Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5:6) Micsoda kérdés! Hát azért volt ott! De Krisztus hallani akarta annak a váagnak a kifejeződését, mely a férfi szívében a gyógyulás iránt élt. S amikor Krisztus azt mondta neki, hogy keljen fel, vegye fel az ágát, és járjon, ő pontosan azt tette... Nem állt le vitatkozni, hanem pontosan azt tette, amit mondtak neki. Felvette az ágát, és távozott. Attól a pillanattól kezdve egészséges volt.

Ilyen hitre van nekünk is szükségünk! Ám ha megállunk, és minden pontot meg akarunk magyarázni és érvekkel alátámasztani, akkor meghalunk bűneinkben, mert soha nem elégszünk meg. – *Hit, remény, cselekvő szeretet*, 68. o.

Sok beteget Krisztus e figyelmeztetés kíséretében gyógyított meg: „Többé ne vétkezzél, hogy rosszabbul ne legyen dolgod.” (Jn 5:14) Így tanította meg nekik, hogy betegségüket ők maguk okozták Isten törvényeinek áthágásával, és az egészséget csak engedelmességgel lehet megőrizni.

Az orvosnak meg kell tanítania betegeit arra, hogyan működjenek együtt Istennel a helyreállítás munkájában. Az orvos egyre jobban felismeri azt a tényt, hogy a betegség a bűn következménye. Tudja, hogy a természet törvényei – éppúgy, mint a Tízparancsolat előírásai – Istentől származnak, és csak az irántuk való engedelmesség által állhat helyre és őrizhető meg az egészség. Az is nyilvánvaló előtte, hogy sok szenvedő

dés a káros szokások következménye, és e betegek meggyógyulhatnak, ha megtennék saját egészségük érdekében mindazt, amire lehetőségük van. Meg kell tanítani őket arra, hogy minden olyan szokás bűn, ami rombolja a testi, szellemi és lelki energiát, és az egészség helyreállhat azoknak a törvényeknek való engedelmesség által, amelyeket Isten az egész emberiség javára alkotott. – *A nagy Orvos lányomán*, 113. o.

Október 2., szerda

Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amelyekkel téves színben tüntették fel Istent azok, akik azt állították, hogy ismerik Őt. A rabbik könyörtelen gyűlölete kísérte, de Ő még látszat szerint se alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem ment egyenesen előre, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyoságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem a törvényt vagy a próféták tanítását. Nem azért jöttem, hogy érvénytelenné tegyem, hanem hogy betöltsem azokat. Mert bizony mondom néktek, hogy amíg az ég és a föld el nem múlik, egy ióta vagy egy vessző sem vész el a törvényből, míg minden be nem teljesedik.” (Mt 5:17–18) – *Próféták és királyok*, 183. o.

Bárcsak az Úr hatna mindazok szívére, akik nagy világosságot nyertek, hogy tartózkodjanak minden bűntől. Tekintsetek fel a Kálvária keresztfjére. Lássátok meg Jézust, aki életét adta, de nem azért, hogy az emberek folytassák bűnös életüket, nem azért, hogy az embereknek engedélyt adjon Isten törvényének áthágására, hanem végtelen áldozata árán megszabadítsa őket minden bűnüktől. [...]

Feltették a kérdést, hogy a gyülekezetek miért olyan erőtleneek, s tanítóink eredményei miért olyan csekélyek csupán? A felelet az, hogy az ismert bűnök különböző formái burjánzanak közöttünk, s a hosszabb bűnözés csak megkeményíti a lelkiismeretet. A felelet csak az, hogy az emberek nem Istennel járnak, eltávoztak Jézustól, s ennek következtében a gyülekezetben önzés, kapzsiság, büszkeség, viszály, versengés, keményszívűség, könnyelműség, sok rossz szokás mutatkozik. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 161–162. o.

Az igazság lelkülete jobb férfiakat és nőket nevel azokból, akik szívükbe fogadják ezt a lelkületet. Kovászként hat ez, míg egész lényünket elveinek színvonalára nem hozza. Kitarja szívünket az előtt, amit a kapzsiság befagyasztott. Megnyitja kezünket, amit addig soha meg nem nyitottunk az emberi szenvedés előtt. Szeretet és gondoskodás tündöklő elő gyümölcsként. [...]

Napról napra férfiak és nők döntenek el örök sorsukat. Az Úr elém tárta, hogy sokakat veszedelem környékez. Mikor valaki bármit mond vagy tesz, hogy elérje önző célját, csakis Isten hatalma tudja őt megmenteni. Jellemének át kell alakulni, mielőtt jó, Isten és ember elleni vétektől mentes lelkiismerete lehetne. Az énnak, önzésnek, szeszélyeknek meg kell halniuk, és Krisztusnak kell birtokba vennie a lélek templomát. Mikor az Isten adta világosságot elvetve az emberek visszaélnék a lelkiismeretükkel, s lábbal tapossák azt, félelmetes veszélyben forognak. A jövő, örök jólétük a tét. – *Értelem, jellem, egyéniség*, 1. köt., 319–320. o.

Október 3., csütörtök

Jeruzsálem és az egész Júdea hallgatta Keresztelő János prédikálását, s a Magas Tanács küldöttsége a tömeggel együtt figyelte bizonyágtételét Jézusról. Az első tanítványok Júdeában csatlakoztak Krisztushoz. Szolgálatának kezdeti szakaszát jórészt itt töltötte. Istenségének megvillanó ereje a templom megtisztításakor, csodás gyógyításai, az ajkáról elhangzó isteni igazságok mind-mind azt hirdették, amit a bethesda-i gyógyítás után kijelentett a Magas Tanács előtt: Ő az Örökkévaló Fia.

Ha Izráel vezetői befogadták volna Krisztust, azt a megtiszteltetést kapják, hogy küldötteiként elvigyék az evangéliumot a világnak. Számukra adatott meg elsőként a lehetőség, hogy Isten országának és kegyelmének hírnökei legyenek. Izráel azonban nem ismerte föl az Ő látogatásának idejét. A zsidó vezetők irigysége és bizalmatlansága nyílt gyűlöletté érlelődött, s a nép szíve elfordult Jézustól.

A Magas Tanács elvetette Krisztus üzenetét, és minden igyekezetével azon volt, hogy kioltsa életét. – *Jézus élete*, 231–232. o.

Sokan követtek el hibát, mert nem igyekeztek követni Isten terveit, és saját elgondolásaik szerint jártak el. Krisztus maga mondotta: „A Fiú

semmit sem tehet önmagától, hanem ha látja cselekedni az Atyát.” (Jn 5:19) Olyannyira megüresítette önmagát, hogy nem a saját terveit vagy elgondolásait követte. Életével elfogadta Isten tervét, és az Atya napról napra nyilatkoztatta ki neki akaratát. Ha Jézus ennyire függött Atyjától, és ki is jelentette: „mert amiket az [Atya] cselekszik, ugyanazokat hasonlatosképen a Fiú is cselekszi”, mennyivel inkább kellene az embernek szüntelenül Isten utasításaira hagyatkoznia, hogy életével Isten terveit teljesítse! – *In Heavenly Places*, 147. o.

Az igazságot, amely Jézusban van, csupán tapasztalni lehet, de megmagyarázni soha. Magassága, szélessége és mélysége felülmúlja értelmünket. Képzeletünket a végsőkig feszíthetjük, akkor is csak elmosódott körvonalait láthatjuk Jézus megmagyarázhatatlan szeretetének, amely olyan magas, mint az ég, de lehajolt a földre, hogy Isten képmását belevésse az emberbe. [...]

Váljék eggyé életünk Krisztus életével! Merítsünk állandóan belőle! Együnk az élő kenyérből, amely a mennyből szállt alá, és merítsünk a forrásból, amely mindig árasztja örökké friss, gazdag kincseit! Ha állandóan az Urat nézzük, és hálaadó, dicsőítő szívünket hozzá emeljük, valósi életünk mindig élénk lesz. Imáinkban Istennel beszélgetünk, mint barát a baráttal, és Ő maga mondja el nekünk titkait. Gyakran elfog benünket valamilyen kellemes, boldog érzés – Jézus jelenlétének tudata. Sokszor átforrósodik szívünk, amikor közeledik hozzánk, hogy beszélgessen velünk, mint ahogy Énokkal beszélt. Amikor a hívő ember életében mindez valósággá válik, az élete olyan egyszerűségről, alázatosságról, szelídségről és szerénységről tanúskodik, amelyből társai megláthatják, hogy Jézussal volt, és tőle tanult. – *Krisztus példázatai*, 129. o.